

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 126.685 van 22 december 2003
in de zaak A. 56.588/XII-530.**

In zake : André VINCKIER,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat H. Adams,
 kantoor houdende te Lovendegem,
 Sparrenstraat 45

tegen :

de UNIVERSITEIT GENT.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat André Vinckier op 24 februari 1994 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van “de beslissing van de Universiteit Gent dd. 24 december 1993, verstuurd via inwendige post en daardoor pas ontvangen door verzoeker op 3 januari 1994 (RUG gesloten van 25/12 tot en met 02 januari), waarbij het verzoek, tot het verrichten van bijwerkzaamheden, van verzoeker dd. 13 april 1993; werd geweigerd - minstens impliciet”;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur R. Van Der Gucht;

Gelet op de beschikking van 30 oktober 1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 november 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad G. van Haegendoren;

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. Pison, die loco advocaat H. Adams verschijnt voor verzoeker, en van advocaat H. Vermeire, die loco advocaat P. Devers verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd R. Van Der Gucht;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

Verzoeker is gewoon hoogleraar in de faculteit van de toegepaste wetenschappen van de Universiteit Gent (UG).

Met een 4 december 1992 gedateerd schrijven laat de rector aan verzoeker weten “dat het Bestuurscollege van onze Universiteit in zijn zitting van 13 november 1992 beslist heeft, na kennis te hebben genomen van de door u verstrekte aanvullende inlichtingen, u ook toe te laten gedurende het academiejaar 1992-1993 volgende bijwerkzaamheden uit te oefenen: Raadgevend ingenieur, expert : maximum één halve dag per week.”.

Bij brief van 23 maart 1993 deelt de rector aan de leden van het academisch personeel van de universiteit een aantal richtlijnen en een aanvraag-formulier mee, met betrekking tot de gewijzigde regelgeving inzake bijwerkzaamheden voor het academiejaar 1993-1994. In die brief wordt ook melding gemaakt van de volgende “standpunten” die de raad van bestuur op 17 januari 1992 daaromtrent heeft ingenomen :

- “1. Elk lid van het academisch personeel dient zich maximaal in te zetten voor de vervulling van zijn opdracht. Bij vaststelling van wanprestaties kan de Rector aan de raad van bestuur voorstellen om passende maatregelen te nemen. Een voltijds lid van het academisch personeel kan slechts de toelating tot het verrichten van bijwerkzaamheden bekomen nadat is vastgesteld dat het zijn universitaire opdracht van onderwijs, onderzoek en dienstverlening ten volle vervult.

- 2.1. Na voorafgaand akkoord van het bestuurscollege kan een lid van het voltijds academisch personeel ten belope van maximaal twee halve dagen per week bijwerkzaamheden verrichten. Deze dienen bij te dragen tot de uitstraling van de universiteit en gunstig te zijn geadviseerd door de betrokken faculteit of het gelijkgestelde orgaan. Wanneer de bijwerkzaamheden geschieden tijdens de diensturen moeten ze geconcentreerd worden op twee halve dagen; worden ze buiten de diensturen verricht, dan mogen ze in totaal geen acht uur overschrijden. In uitzonderlijke omstandigheden kan het bestuurscollege zich akkoord verklaren met een samenvoeging in één of meer langere periodes op voorwaarde dat het gemiddelde van twee halve dagen per week per academiejaar niet wordt overschreden.
- 2.2. Bij elke nieuwe aanvraag tot cumulatie bij één of meer andere universiteiten of instellingen van hoger onderwijs van het lange type dient er te worden naar gestreefd deze in overeenstemming te brengen met het bepaalde in de artikels 79, 80 en 102 van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap.
- 2.3. Indien een lid van het academisch personeel een openbaar mandaat of functie vervult, niet verenigbaar met een voltijds ambt, zal zijn toestand binnen de beperkingen van de geldende regelgeving worden geregeld door detachering of via een deeltijds statuut waarvan de uitgebreidheid wordt bepaald door het bestuurscollege.”.

Op 14 april 1993 doet verzoeker op het daartoe bestemd formulier een aanvraag tot het uitoefenen van de volgende nevenactiviteiten :

- “onderwijsactiviteiten” : 21 uur / jaar;
- “andere activiteiten, die wel voorkomen op de lijst van de activiteiten die onverenigbaar zijn met een voltijds ambt” : raadgevend ingenieur expert voor de rechtbanken, “thuis/bedrijven”, “veranderlijk, max. 1/2 dag per week”.

Daarenboven vult verzoeker op hetzelfde formulier de rubriek “Doet hierbij mededeling van andere niet bezoldigde activiteiten” in als volgt :

- “1) Directeur Onderzoekscentrum van het Belgisch Instituut voor Lastechniek (B.I.L.)
- 2) Directeur Belgisch Centrum voor Technologisch Onderzoek van Leidingen en Toebehoren (BECETEL)”.

Op 25 september 1993 onderzoekt het bestuurscollege de aanvragen tot uitoefening van nevenactiviteiten tijdens het academiejaar 1993-1994. Het uittreksel uit de notulen van die vergadering doet er van blijken dat voordien door de betrokken faculteit op ongekende datum over verzoekers aanvraag een eenparig gunstig advies is uitgebracht. De notulen vermelden :

“De aanvraag van Prof. A. Vinckier om op te treden als raadgevend ingenieur wordt enkel toegestaan op voorwaarde dat de inkomsten uit die prestaties in een kas op naam van de universiteit worden gestort (cf. beslissingen supra). Zijn overige aangevraagde activiteiten worden goedgekeurd.”.

De bedoelde “beslissingen supra” staan in het verslag aldus genotuleerd :

“Voor wat betreft de aanvragen tot het verstrekken van advies, deskundig onderzoek, het optreden als expert hetzij voor het gerecht, de overheid of voor privé-instellingen... is het College van oordeel dat deze activiteiten deel uitmaken van de opdracht van het AP en meestal met middelen en personeel van de universiteiten gebeuren. Het zijn diensten aan derden.

De inkomsten ervan dienen gestort aan de universiteit, eventueel in een subkas op naam van de persoon die de activiteiten verstrekt. Een ruim beschikkingsrecht over deze middelen kan voor de titularissen van deze subkassen gegarandeerd worden.”.

Op 18 oktober 1993 deelt de rector de decanen van de faculteiten mee dat uit het onderzoek van de aanvragen, op 25 september 1993, is gebleken dat vele aanvragen door de faculteiten onvoldoende en niet individueel werden onderzocht en dat de aanvraag zowel als het gunstig advies vaak niet of niet afdoende gemotiveerd werd. Hij verzoekt hen om, samen met een door hen aan te stellen beperkte werkgroep, de uitgestelde aanvragen opnieuw individueel te bekijken en er advies over uit te brengen op basis van een door de aanvragers op te stellen dossier. Die werkgroep moet daarbij vertrekken van de decretale bepalingen en het uitvoeringsbesluit van de Vlaamse regering van 5 mei 1993.

Met een brief van 29 oktober 1993 motiveert verzoeker zijn aanvraag als volgt :

“In verband met de op til zijnde regelingen voor bijwerkzaamheden wil ik het volgende opmerken.

- De tijd die aan 'bijwerkzaamheden' (expertises voor de rechtbank, consultancy) wordt gespendeerd, bedraagt $\pm$ 1/2 dag/week. Meestal gebeurt het werk dan nog buiten de diensturen. Plaats en tijdstip zijn uiteraard niet op voorhand vast te leggen. Dat deze bijwerkzaamheden zowel het onderwijs als het onderzoek ten goede komt, moet zeker niet onderlijnd worden.
- Het Laboratorium Soete verricht dagelijks 'expertises' voor de industrie, gerechtsexperten enz., waarvoor de vergoedingen integraal in de kas van het laboratorium gestort worden. Het labo neemt echter nooit een standpunt 'goed' of 'niet goed' of iets dergelijks in, daar hierdoor de verantwoordelijkheid van de UG om de hoek komt kijken. Een persoonlijk honorarium wordt enkel aangerekend als de opdrachtgever verder wil gaan dan een louter onderzoek en een advies wil inwinnen, dat steeds ten persoonlijke titel wordt verstrekt.
- Optreden als expert voor het gerecht vereist veel meer dan enkele proeven uitvoeren in het laboratorium. Het vereist het beleggen van vergaderingen, afstappingen, het verteren van dossiers, het opstellen van verslagen, zaken die, voor mij althans, veelal buiten de diensturen gebeuren !! Zoals uit bijgaande kopijen van brieven en aangehechte rekeningen mag blijken, is

het laboratorium steeds vergoed geweest voor de laboratoriumopdrachten die uit deze expertises of consultancy-opdrachten voortspruiten.

- Afgezien van het feit dat dergelijke opdrachten toch steeds een uitstraling betekenen voor het labo, vormen zij soms het startpunt voor belangrijke onderzoeksprojecten (IWONL, IWT, Europese...).
- Ik vind het idee van sub-kassen, waarin deze gelden zouden gestort worden en waarover de betrokkene beschikkingsrecht zou hebben, eerder duister. Verkieslijk is het een regeling uit te werken zoals deze die ooit, zeer genereus lijkt mij toch, voor de collega's medici werd uitgedokterd : dat zij die voor extra inkomsten zorgen door 'ingenieurskonstrukties te genezen' of 'post-mortem' onderzoek moeten uitvoeren hiervoor ook een 'kliniek'-vergoeding zouden krijgen.
- Indien het bestuurscollege meent met de voorgestelde maatregelen schatten te verdienen, heeft ze het bepaald mis voor. Men kan geen beter idee lanceren om demotivering in de hand te werken en uiteindelijk ermee te bereiken dat we een 3e rangs-universiteit worden. Het afwerken van een gerechtsexperts is helemaal geen plezierige opdracht! Het ware in dat opzicht zeker aangewezen een Consulting Bureau in huis te halen en de repercussie van die maatregel op de goede werking en uitstraling van de laboratoria te evalueren. Meteen kan men ook vragen alle recent doorgevoerde veranderingen aan de UG door te lichten.
- Neemt de UG de verantwoordelijkheid op voor de consultancy-opdrachten waarvoor zij het honorarium opstrijkt ? U begrijpt dat ik dat bevestigd wil zien.
- Voor zover ik weet, worden in Leuven (FTW) en Brussel (VUB, ULB) bijwerkzaamheden nog steeds toegelaten. Waarom moet men in Gent op zijn eentje afwijkende regelingen treffen ?
- Ik kan inkomen voor een soort 'Universiteits-taks' die zou geheven worden op de bijwerkzaamheden. Maar het zou dan ook billijk zijn dat deze 'taks' integraal het wetenschappelijk werk ten goede zou komen en niet zou dienen om allerlei sociale en wat-weet-ik-veel putten te vullen. Klare inzage wat er gebeurt met dit geld, en ten andere met het geld dat de kassen genereren, is een duidelijke eis die moet gesteld worden.”.

De facultaire “commissie ‘bijwerkzaamheden’” vergadert op 12 november 1993. In het verslag van de vergadering wordt, onder anderen, over verzoeker genotuleerd :

“Na individueel onderzoek van hun oorspronkelijke aanvragen en van de door hen ingediende aanvullende dossiers, en op grond van de daaruit getrokken conclusies, alsmede op grond van het gepresteerde onderwijs aan de RUG, hun wetenschappelijke productie en hun dienstverlening besluit de commissie dat deze AP-leden zeker in voldoende mate beschikbaar zijn voor de instelling en voor de studenten, en dat het nut van de aangevraagde activiteiten voor de universitaire functie en voor de instelling buiten twijfel staat. Zij adviseert dat deze nevenactiviteiten zouden toegestaan worden. M.b.t. de bepaling dat de inkomsten van de prestaties in een kas van de universiteit moeten gestort worden neemt de commissie de volgende standpunten in :

* Deze bepaling mag alleen slaan op activiteiten die binnen de normale diensturen van de universitaire laboratoria verricht worden en/of met middelen van de universiteit uitgevoerd worden.

* Daar de hogergenoemde activiteiten beschouwd worden als behorend tot de opdracht van het A.P. en de inkomsten in een kas van de universiteit moeten

gestort worden, moet de RUG de burgerlijke verantwoordelijkheid en de verzekeringskosten er voor dragen.

* Vergoedingen voor onkosten, berekend tegen de werkelijke tarieven, (verplaatsingskosten e.d.) voor de uitoefening van deze activiteiten moeten aan de betrokken AP-leden ten goede komen.

* De in een subkas gestorte bedragen moeten daadwerkelijk door de titularissen van deze kassen beheerd worden.”.

Op 24 november 1993 keurt de faculteitsraad het verslag van de voornoemde commissie goed, waarna hij zich met 29 stemmen, tegen 1 bij 11 onthoudingen, aansluit bij de door de commissie gegeven adviezen en motiveringen.

Op 10 december 1993 bespreekt het bestuurscollege andermaal de aanvragen voor het uitoefenen van bijwerkzaamheden tijdens het academiejaar 1993-1994. Het bestuurscollege overloopt de aanvragen en neemt met vijf stemmen bij drie onthoudingen de volgende beslissingen :

“Over de door de hierna genoemde professoren aangevraagde activiteiten, die zij omschrijven als 'expertises, adviesverlening, deskundig onderzoek e.d.m.', beslist het Bestuurscollege bij meerderheid van stemmen ze niet te bestempelen als bijwerkzaamheden, omdat ze integrerend deel uitmaken van de universitaire opdracht van de betrokkenen in het kader van wetenschappelijke dienstverlening. De aanvragen om deze activiteiten uit te oefenen als bijwerkzaamheden zijn derhalve 'zonder voorwerp'.

Het College neemt er akte van dat de betrokkenen dergelijke activiteiten uitoefenen, dat die activiteiten integrerend deel uitmaken van hun universitaire opdracht en dat de inkomsten die eruit voortspruiten dienen gestort te worden in een kas van de universiteit, ongeacht of die inkomsten al dan niet gegenereerd worden door beroep te doen op personen en middelen van de universiteit. Het betreft hier een gepersonaliseerde kas, op naam van een titularis of van de groep die de activiteiten uitvoert, met een ruim beschikkingsrecht over de besteding van de gelden, op voorwaarde dat de uitgaven kaderen binnen het maatschappelijk doel van de universiteit.

Aldus wordt akte genomen van de activiteiten van :

a) de ZAP-leden :

[...]

Prof. dr. Ir. A. VINCKIER (TW) : raadgeving [...].”.

Bij brief van 24 december 1993 deelt de rector aan verzoeker mee dat het bestuurscollege “uw aanvraag tot het uitoefenen van bijwerkzaamheden heeft besproken en in algemene zin heeft beslist dat expertises, adviesverlening, deskundig onderzoek e.d.m. niet te bestempelen zijn als bijwerkzaamheden, omdat ze integrerend deel uitmaken van de universitaire opdracht in het kader van de wetenschappelijke dienstverlening”, dat de aanvragen om dergelijke activiteiten uit te oefenen als bijwerkzaamheden voor het bestuurscollege “zonder voorwerp” zijn

en dat het college er akte van genomen heeft dat verzoeker dergelijke activiteiten uitoefent, dat ze integrerend deel uitmaken van zijn universitaire opdracht en dat de inkomsten die eruit voortspruiten gestort dienen te worden in een gepersonaliseerde kas, “ongeacht of die inkomsten al dan niet gegenereerd worden door beroep te doen op personen en middelen van de universiteit”;

Over de ontvankelijkheid en het voorwerp van het beroep.

Overwegende dat verzoeker in het inleidend verzoekschrift als voorwerp van zijn beroep een weigeringsbeslissing - “minstens impliciet”, aldus het verzoekschrift - van 24 december 1993 aanduidt; dat het beroep alleszins geacht moet worden, zoals blijkt uit de uiteenzetting van de feiten, gericht te zijn tegen de beslissing van 10 december 1993 van het bestuurscollege, zoals hiervoor aangehaald, welke beslissing door de rector bij brief van 24 december 1993 aan verzoeker is meegedeeld; dat de verwerende partij het in de memorie van antwoord ook zo heeft begrepen; dat voorts de vraag blijft welke in die beslissing “minstens impliciet” besloten weigering bestreden wordt;

Overwegende dat de verwerende partij in dat verband de ontvankelijkheid van de vordering betwist; dat zij opmerkt dat verzoeker immers de beoogde nevenactiviteiten gedurende het desbetreffende academiejaar 1993-1994 mag verrichten, dat verzoeker zegt zijn belang bij het annulatieberoep te putten uit de omstandigheid dat hij ingevolge het aangevochten besluit de inkomsten uit de gezegde activiteiten zal moeten derven, dat evenwel het financieel belang van verzoeker niet aanvaard kan worden gelet op zijn akkoord in zijn schrijven van 29 oktober 1993 “met een taks én een kassysteem ten bate van de universiteit”, des te meer nu de universiteiten bij decreet van 23 februari 1994 de mogelijkheid krijgen bij wege van reglement een rechtstreeks vergoedingsstelsel uit te werken;

Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord repliceert alle belang te hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing, dat verwerende partij in zijn brief leest wat er niet staat, dat de activiteiten die hij zelfstandig uitoefent uiteraard niet vallen onder deze welke normaal deel uitmaken van zijn opdracht en dat de door het decreet van 23 februari 1994 geschapen mogelijkheid niet kan worden toegepast op verzoeker die om cumulregeling verzoekt op basis van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap (hierna : universiteitendecreet);

Overwegende dat de verwerende partij in de laatste memorie herhaalt dat het bestuurscollege door de bestreden “akteneming” het uitvoeren van de activiteiten heeft toegelaten, doch op voorwaarde dat de eventuele inkomsten ervan gestort dienen te worden in een gepersonaliseerde kas, dat in hoofde van verzoeker derhalve enkel een financieel belang bestaat en dat verzoeker zich dit belang heeft ontszegd door het in de brief van 29 oktober 1993 geschrevene;

Overwegende dat verzoeker in zijn brief van 29 oktober 1993 zijn aanvraag voor de uitoefening van nevenactiviteiten motiveert; dat hij bij die gelegenheid een duidelijk onderscheid maakt tussen activiteiten waarvan de inkomsten aan de universiteit worden gestort omdat ze gebeuren met inzet van het laboratorium Soete of die hij als laboratoriumopdrachten bestempelt, tegenover andere expertises die “ten persoonlijke titel” worden verstrekt; dat hij voorts de “idee van sub-kassen” “eerder duister” noemt, hetgeen iets anders is dan er mee in te stemmen; dat de verwerende partij niet kan worden bijgetreden waar zij die brief leest als de ondubbelzinnige verklaring over alle activiteiten waarvoor de aanvraag gebeurt; dat verwerende partij wel in zoverre gevolgd kan worden, dat verzoeker met de beslissing van het bestuurscollege geen probleem heeft in zoverre het activiteiten betreft die gebeuren met inzet van middelen van het laboratorium van de universiteit; dat zulks blijkt uit de bewoordingen van de brief van 29 oktober 1993 en wordt bevestigd in de memorie van wederantwoord; dat het niet die activiteiten zijn waarover de betwisting handelt en zij derhalve ook niet tot het voorwerp van de rechtsstrijd kunnen worden gerekend;

Overwegende dat hetgeen verzoeker evenwel luidens zijn verzoekschrift “impliciet geweigerd” noemt en met zijn annulatieberoep bestrijdt, geacht moet worden de zelfstandige nevenactiviteiten te betreffen waarvoor door hem geen personeel of middelen van de universiteit worden gebruikt; dat het bestuurscollege overigens niet geacht kan worden onwetend te zijn geweest dat de aanvraag van verzoeker ook dergelijke activiteiten omvat: het college had immers nog laatst voor het voorafgaande academiejaar 1992-1993 een gelijkaardige aanvraag van verzoeker wel goedgekeurd;

Overwegende dat hieruit volgt dat de exceptie niet wordt aangenomen; dat immers aan verzoeker het aangevoerde financieel belang niet kan worden ontszegd, te meer nu uit de beslissing evenals uit de kennisgeving van de rector blijkt dat hij de inkomsten van die nevenactiviteiten ook dient te storten in de

gepersonaliseerde kas; dat overigens de bestreden beslissing neerkomt op een weigering van de universiteit om de bedoelde nevenactiviteiten te erkennen als een “andere” bezoldigde activiteit in de zin van de artikelen 74 en 75 van het universiteiten-decreet, hetgeen naast een financiële ook een statutaire implicatie heeft of kan hebben;

Over de gegrondheid van het beroep.

Overwegende dat verzoeker een eerste middel put uit de schending van de artikelen 74 en 75 van het universiteitendecreet; dat hij toelicht dat de decreetgever activiteiten die los staan van een reguliere beroepsuitoefening - zoals expertisen en toevallige activiteiten - onder de cumulregeling heeft gelaten en niet onder de in artikel 65 van het universiteitendecreet bedoelde wetenschappelijke dienstverlening aan de gemeenschap; dat verzoeker ter adstructie refereert aan de parlementaire voorbereiding van de bedoelde decreetsbepalingen, meer bepaald aan de omschrijving van “(andere) bezoldigde activiteiten” in de memorie van toelichting bij artikel 25 van het decreet van 27 januari 1993 houdende wijziging van het decreet van 12 juni 1991; dat verzoeker er nog op wijst vroeger toestemming te hebben gekregen, terwijl er geen andere regelgeving is die verwerende partij toelaat voor het academiejaar in kwestie toestemming te weigeren;

Overwegende dat de verwerende partij repliceert dat het “allesbehalve voor de hand liggend” is of de prestaties voor derden, tegen bezoldiging verricht door leden van het academisch personeel met een voltijdse opdracht, “noodzakelijk te aanzien zijn als ‘andere bezoldigde activiteiten’ in de zin van art. 75 van het decreet (dus onder de cumulregeling vallen) en derhalve geen activiteiten kunnen uitmaken vallende onder ‘prestaties van wetenschappelijke dienstverlening aan de gemeenschap’, zoals bedoeld in art. 65 van het decreet”; dat zij daartoe verwijst naar de specifieke regeling in hetzelfde decreet voor de uitoefening van klinische activiteiten in een universitair ziekenhuis welke ook geacht worden integrerend deel uit te maken van de opdracht van het academisch personeel omdat niet de artsen, maar wel het ziekenhuis de erelonen ontvangen; dat zij ook verwijst naar de regeling voor de medische of paramedische activiteiten buiten de universitaire instelling, maar in opdracht gepresteerd, welke evenmin als cumulactiviteiten beschouwd worden “op voorwaarde dat de gegenereerde erelonen niet aan de betrokkene zelf, maar wel aan het academisch of universitair ziekenhuis worden overgemaakt”; dat zij stelt zich te hebben geconformeerd aan de regeling

inzake de medische prestaties bij de beoordeling van de hier voorliggende activiteiten; dat volgens haar de decreetgever inmiddels de interpretatie van het universiteitsbestuur is bijgetreden bij het decreet van 23 februari 1994 betreffende de wetenschappelijke dienstverlening door de universiteiten en betreffende de relaties van de universiteiten met andere rechtspersonen;

Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord en in de laatste memorie het middel handhaaft; dat hij nog opmerkt dat een decreet van 23 februari 1994 niet gebruikt kan worden om de toepassing van het universiteitendecreet van 12 juni 1991 te interpreteren;

Overwegende dat de verwerende partij in de laatste memorie vooreerst verdedigt dat de raad van bestuur ter uitvoering van zijn bevoegdheid bedoeld in artikel 21, 3°, van het bijzonder decreet van 26 juni 1991 betreffende de Universiteit Gent en het Universitair Centrum Antwerpen als algemene richtlijn op 17 januari 1992 standpunten heeft ingenomen; dat zij in het bijzonder herinnert aan standpunt 2.1.; dat volgens haar het bestuurscollege bij het nemen van de bestreden beslissing is gebleven binnen de bevoegdheid hem toegekend bij artikel 12 van voornoemd bijzonder decreet, namelijk het uitvoeren van de besluiten van de raad van bestuur; dat zij voorts handhaaft dat de door verzoeker bedoelde bezoldigde prestaties wel degelijk deel uitmaken van de wetenschappelijke dienstverlening binnen de universitaire opdracht en geen “andere bezoldigde activiteit” vormen zoals bedoeld door het artikel 74 van het universiteitendecreet;

Overwegende dat de universitaire opdracht van het zelfstandig academisch personeel luidens artikel 65 van het universiteitendecreet naast wetenschappelijk onderzoek en onderwijs, tevens prestaties van wetenschappelijke dienstverlening aan de gemeenschap kan omvatten; dat de verwerende partij, om verzoekers op grond van artikel 74 van het universiteitendecreet voorgelegde cumulaanvraag “zonder voorwerp” te verklaren, er van uitgegaan is dat de beoogde activiteiten niet als “andere bezoldigde activiteiten” onder de toepassing van die bepaling vallen en ressorteren onder de in artikel 65 van het decreet bedoelde wetenschappelijke dienstverlening aan de gemeenschap, ook al worden zij uitgeoefend zonder inzet van universitaire middelen of personeel;

Overwegende dat het universiteitendecreet geen definitie geeft van “wetenschappelijke dienstverlening aan de gemeenschap”; dat een op het ogenblik

van de bestreden beslissing nog aan te nemen decreet, dat ook niet retroactief uitwerking heeft, voor dergelijke beslissing alleszins geen rechtsgrond oplevert; dat bijgevolg niet nader moet worden onderzocht of de decreetgever, door in artikel 1 van meervermeld decreet van 23 februari 1994 te bepalen wat “voor de toepassing van dit decreet” onder “de wetenschappelijke dienstverlening” moet worden verstaan, ook bedoeld heeft het in artikel 65 van het universiteitendecreet voorkomende begrip “wetenschappelijke dienstverlening aan de gemeenschap” in te vullen;

Overwegende dat de bestreden beslissing, anders dan verwerende partij in de memories beweert, nergens uitdrukkelijk een argument zoekt in een analogie met de decretale regeling voor het (para)medisch personeel; dat hoe dan ook voor het (para)medisch personeel in een universitair ziekenhuis moeilijk kan worden betwist dat de klinische activiteiten in het universitair ziekenhuis gepresteerd, gebeuren met inzet van middelen of personeel van de universiteit, terwijl in de voorliggende zaak precies de activiteiten moeten worden beoordeeld die niet worden verricht met middelen of personeel van de universiteit; dat die analogie bijgevolg niet opgaat;

Overwegende voorts dat de uitsluiting van de cumulregeling van activiteiten van het (para)medisch personeel buiten de universitaire instelling onderworpen is aan de voorwaarde dat de erelonen rechtstreeks aan de universitaire instelling worden betaald; dat die regeling niet verhindert dat diezelfde klinische activiteiten als zelfstandige worden uitgeoefend, zonder die voorwaarde te vervullen, in welk geval zij precies wél “andere bezoldigde activiteiten” zijn die onder de cumulregeling vallen;

Overwegende dat de activiteit van “raadgevend ingenieur expert voor de rechtbanken” in beginsel zeer wel kan worden ondergebracht bij het begrip “andere bezoldigde activiteit” bedoeld in meervermeld artikel 74; dat die vaststelling niet wordt tegengesproken door de wijziging van artikel 75 van het universiteitendecreet bij artikel 25 van het decreet van 27 januari 1993, ten einde een onderscheid te maken tussen “andere beroepsactiviteiten” en “andere bezoldigde activiteiten”, waarbij die laatste in de memorie van toelichting worden omschreven als “bezoldigde activiteiten die los staan van een reguliere beroepsuitoefening (advisering, consultancy, raadgeving, toevallige activiteiten,...)” (Parl. St., VI.R., 1992-1993, nr. 241/1, blz. 9); dat de tekst van het universiteitendecreet bijgevolg niet volstaat om rechtsgrond aan de bestreden weigering te bieden; dat overigens de

verwerende partij als gezien aan verzoeker precies met toepassing van het bedoelde artikel 74 van het universiteitendecreet op 13 november 1992 toelating had verleend om tijdens het voorgaande academiejaar voor “raadgevend ingenieur, expert” op te treden;

Overwegende dat het bestuurscollege thans tot een andere beslissing is gekomen, zonder te zijn overgegaan tot een individuele beoordeling van de werkelijke inhoud en merites van de nevenactiviteiten die het voorwerp zijn van verzoekers aanvraag, maar na eerst te hebben beslist “in algemene zin”, met de woorden van de rector, te weten door het aannemen van een algemene regeling welke moest gelden voor alle “expertises, adviesverlening, deskundig onderzoek e.d.m.”; dat het bestuurscollege daartoe de bevoegdheid ontbeert, nu het overeenkomstig artikel 21, 3°, van het bijzonder decreet van 26 juni 1991 enkel aan de raad van bestuur toekomt om algemene richtlijnen dienaangaande uit te vaardigen; dat overigens het door de verwerende partij bedoelde en hiervoor aangehaalde standpunt 2.1. aan het bestuurscollege ook enkel opdraagt zich over individuele aanvragen uit te spreken;

Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat volgt dat het bestuurscollege niet zonder artikel 74 van het universiteitendecreet te miskennen, heeft kunnen beslissen de aanvraag van verzoeker “zonder voorwerp” te verklaren; dat het middel in die mate gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 10 december 1993 van het bestuurscollege van de Universiteit Gent in de mate daarin de cumulaanvraag van André Vinckier voor het academiejaar 1993-1994, wat de nevenactiviteiten betreft die zonder inzet van personeel en middelen van de universiteit worden uitgeoefend, “zonder voorwerp” wordt verklaard.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
tweeëntwintig december 2003, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.